

Andy Basran, nieuwe (jeugd)trainer bij de LBC

'Vriendjes moeten maar vertellen hoe leuk badminton is'

Met Andy Basran heeft de Leusder Badminton Combinatie onlangs een enthousiaste en ervaren (jeugd)trainer in huis gehaald. Alle reden voor een nadere kennismaking voor de man die onze club in omvang en in kwaliteit wil laten groeien – want dat is zijn missie.

Andy werd geboren in '56, en het duurde niet lang of hij kwam in aanraking met badminton. 'Er is een foto van mij gemaakt toen ik als 4-jarige met mijn eerste racket in mijn handen stond, onder een pisangboom.'

In het dagelijks leven is hij senior assemblagemedewerker bij een bedrijf in Montfoort, maar in de resterende tijd is hij sinds jaar en dag actief als jeugdtrainer. Hij heeft zijn reputatie gevestigd bij BAN in Amersfoort. Momenteel traint hij in Nijkerk en sinds kort dus ook in Leusden, waar hij vooral wil investeren in de jeugd. Garanties heb je niet, maar de resultaten die hij op andere plekken heeft geboekt, zijn hoopgevend. 'Toen ik er vier seizoenen geleden begon in Nijkerk, was er maar een kleine jeugdafdeling. En nu zijn er maar liefst 35 leden! En bij BAN in Amersfoort ben ik ook met een heel klein groepje begonnen. Geleidelijk kwamen er kinderen bij, en nu zijn er 13, 14 teams.' BAN is nu de grootste badmintonclub van de provincie Utrecht. Andy wil overigens graag benadrukken dat ook andere trainers hebben bijgedragen aan dat succes.

Enthousiasme

Het is geen geheim dat badminton het tij niet bepaald mee heeft. 'Over de hele linie is het aantal leden de laatste jaren enorm gekelderd.' Het is lastig om oorzaken aan te wijzen. Feit is dat ook andere binnensporten kampen met dalende belangstelling, al is dat natuurlijk een schrale troost. Andy wil proberen een kentering te bewerkstelligen. 'Door kleinere clubs te helpen. En bij de jeugd interesse voor het badminton aan te wakkeren.' Daarom gaat hij vaak naar scholen en geeft hij clinics.

Het gebeurt natuurlijk zelden dat een kind vanuit het niets denkt: laat ik eens naar een badmintonclub gaan. 'Die broodnodige aanwas van onderaf krijg je door het enthousiasme van anderen. Van klasgenoten, vriendjes en vriendinnetjes – die moeten maar vertellen hoe leuk het is.' Natuurlijk komt het ook voor dat de ouders de badminton-genen overdragen op hun kinderen, daar zien we bij de LBC voorbeelden van. Maar omgekeerd kunnen de kinderen ook hun ouders aansteken. Andy heeft daar een leuke vorm voor bedacht: 'Met de kleinere jeugd ga ik eerst tien, vijftien minuten met de ouders inslaan. Dat is een methode die wel werkt, zowel voor de kinderen als voor de ouders.'

Zie je snel dat een kind talent heeft?

'Ja, meteen. Aan de manier van lopen, de manier van slaan. Eigenlijk aan de hele motoriek.' Natuurlijk zijn er ook die het nooit zullen leren. 'Daar ga ik op mijn eigen eigenwijze manier mee om. Ik probeer ze toch zover te krijgen dat ze er plezier in hebben.'

Wat is typerend voor jouw stijl van trainen?

'Een voorbeeld: Ik begin met duurtraining van een minuut, en dan verhoog ik die steeds met 30 seconden. Dat hebben ze eerst niet in de gaten, maar later merken ze dat natuurlijk wel.'

En je belangrijkste eigenschap?

'Geduld.' Hij pakt het boek erbij dat in 2015 is uitgegeven door Special Heroes, een organisatie die kinderen en jongeren met een beperking in aanraking brengt met sport en cultuur. In het boek komen coaches aan het woord en een van hen is Andy. Via BAN kreeg hij het verzoek om clinics te geven aan de Professor Groenschool in Amersfoort, voor kinderen met communicatieve problemen. Daar hoefde hij niet lang over na te denken. 'Bij badminton is kijken heel belangrijk: ik doe fysiek iets voor en de kinderen doen het na. Dan heb je die gehoorproblemen niet. Ik heb helemaal niet gemerkt dat de leerlingen bepaalde beperkingen hebben, ik zag het verschil niet met andere kinderen. Dat was bijzonder om te merken.' Als een van de gouden tips noemde hij in dit verband: 'Heb geduld. Accepteer dat de kinderen zijn zoals ze zijn.'

Dat is nog steeds zijn motto, ook in het trainen van kinderen zonder beperking. Hij heeft veel geduld met de jongelui, ook als het een tijdje duurt voordat ze de slag te pakken hebben.

'Natuurlijk zijn er altijd kinderen die echt niet te motiveren zijn en ook niet naar je luisteren. Dan denk ik bij mezelf: Joh, waarom besteed je je tijd niet op een andere manier? Maar dan zal ik altijd eerst met de ouders gaan praten. Kinderen moeten natuurlijk wel plezier hebben in de sport.'

Het geeft veel voldoening dat sommige van zijn pupillen op hoog niveau spelen, tot en met de nationale selectie. Thijs Degenhart behoort onder meer tot die categorie. Met gepaste trots bedenkt Andy dan dat hij daarvoor mede de basis heeft gelegd.

Anneke Verhoeven